

5-7. Arveret 4. – Forvaltningsret 114.3 – 123.1 – 123.2.

Afslag på at godkende at væрге for mindreårig gav helt eller delvist afkald på en gruppelivsforsikring

En far klagede over at Civilstyrelsen havde afslået at godkende at han som væрге for sit mindreårige barn gav enten helt eller delvist afkald på en gruppelivsforsikring der kom til udbetaling i anledning af barnets mors død.

Det fremgik af sagen at parret havde to fælles børn og at moren – ca. 3 år før fødslen af parrets andet barn – havde indsat parrets første barn som primært begunstiget i forhold til sin gruppelivsforsikring. Det fremgik endvidere at farens anmodning om godkendelse af et delvist afkald på gruppelivsforsikringen var begrundet i et ønske om at ligestille de to helsøskende.

Ombudsmanden udtalte at det var beklageligt at Civilstyrelsen havde taget stilling til sagen som første instans, og at Civilstyrelsen i stedet burde have hjemvist sagen til behandling i Statsamtet Storstrøm.

Ombudsmanden udtalte endvidere at det var beklageligt at Civilstyrelsens afslag ikke indeholdt en redegørelse for de hovedhensyn der havde været bestemmende for Civilstyrelsens afgørelse.

Efter det oplyste var Civilstyrelsens afslag på at godkende et fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen i overensstemmelse med Civilstyrelsens langvarige og restriktive praksis på området. Bl.a. med henvisning hertil mente ombudsmanden ikke der var grundlag for at henstille at Civilstyrelsen genoptog denne del af sagen.

For så vidt angik Civilstyrelsens afslag på at godkende et delvist afkald på gruppelivsforsikringen, var det i sagen oplyst at Civilstyrelsen ikke tidligere havde taget stilling til en lignende sag. Ud fra en konkret vurdering af sagens karakter, dens helt særlige omstændigheder, de konstaterede fejl og sagens principielle betydning, henstillede ombudsmanden at Civilstyrelsen genoptog behandlingen af denne del af sagen og hjemviste den til behandling i statsamtet.

(J.nr. 2005-3597-650)

Det fremgik af sagen at A i 1982 flyttede sammen med B. B fødte det første fælles barn, C, den 8. januar 1991.

B havde en gruppelivsforsikring hos forsikringsselskabet P. Ved en erklæring dateret 23. februar 1991 – modtaget hos P den 28. februar 1991 – tilkendegav B at hun ønskede at forsikringssummen ved hendes død skulle udbetales til C. B tilkendegav endvidere at det var hendes ønske at forsikringen skulle udbetales til A hvis C var afdød ved døden før hende. B indsatte således C som *primært begunstiget* og A som *subsidiært begunstiget*.

Der foreligger ikke – ud over selve erklæringen – noget skriftligt materiale i sagen der kan belyse de nærmere omstændigheder i forbindelse med B's tegning af gruppelivsforsikringen eller hendes indsættelse af begunstigede.

Sagen indeholder i øvrigt ingen oplysninger om hvornår og på hvilke betingelser gruppelivsforsikringen blev overført fra forsikringsselskabet P til forsikringsselskabet S. Jeg lægger derfor til grund at gruppelivsforsikringen blev videreført på uændrede vilkår af S således at B's begunstigelserklæring fortsat var gældende efter at S overtog gruppelivsforsikringen fra P.

Den 14. februar 1994 fødte B det andet fælles barn, D, og den 18. juni samme år blev A gift med B. B ændrede ikke begunstigelserklæringen i forbindelse med fødslen af D eller brylluppet.

Den 16. januar 2003 fik B konstateret kræft, og hun afgik ved døden kort tid efter, den 12. februar 2003.

Det fremgår af sagen at der kom 400.000 kr. til udbetaling fra B's gruppelivsforsikring i anledning af hendes død.

A har oplyst at han inden B's død – og efter hendes udtrykkelige ønske – undersøgte hvordan han og børnene ville være stillet økonomisk ved hendes død da det var vigtigt for hende at sikre at C og D kunne blive boende i deres fælles hjem så de kunne blive i deres vante omgivelser med hensyn til skole, kammerater osv.

A har endvidere oplyst at forsikringsselskabet S ikke på noget tidspunkt gjorde ham opmærksom på at C var indsat som primært begunstiget i forhold til gruppelivsforsikringen. De oplysninger A modtog fra S, gav ham derimod den opfattelse at gruppelivsforsikringen ville blive udbetalt til ham. Jeg forstår at det derfor er A's opfattelse at selskabets oplysninger om B's forsikringsforhold var mangelfulde og vildledende. A anlagde

efterfølgende sag mod S med påstand om at forsikrings-selskabet var erstatningsansvarlig over for ham. S blev frifundet ved en dom afsagt af Retten i Hillerød den (...). Retten fandt det ikke bevist at S havde handlet ansvarspådragende over for A. Dommen blev ikke anket.

Den 10. januar 2005 rettede A's advokat henvendelse til Statsamtet Storstrøm. Advokaten anmodede statsamtet om at tiltræde at den begunstigelseserklæring B havde udfyldt i 1991 – ud fra en analogi af arvelovens § 46 – måtte anses for bortfaldet. Advokaten fremkom med supplerende oplysninger til sagen i et brev af 18. marts 2005 til statsamtet. Han skrev bl.a. at det principalt var hans anbringende at det ville være bedst stemmende med C's tarv hvis det anerkendtes at der forelå urigtige eller bristede forudsætninger i relation til begunstigelseserklæringen, og at det ville være bedst for børnene at lade A råde over forsikringssummen. Advokaten skrev endvidere at hvis det ikke var muligt at lade A råde over forsikringssummen, så ønskedes den – som en minimumsredning – fordelt ligeligt mellem C og D. Som begrundelse herfor anførte advokaten bl.a.:

”[D]et ville være helt forkert, hvis (C) og (D) skulle tro, at deres alt for tidlig afdøde mor ønskede at forfordele den ene frem for den anden. Moderens død har jo den effekt, at netop disse søskende har så meget desto mere brug for hinanden i et ligeværdigt forhold, hvor de ikke har brug for overhovedet at skulle overveje, hvorvidt moderens gunst var ulige fordelt.”

Statsamtet Storstrøm traf afgørelse i sagen den 23. marts 2005. Statsamtet skrev bl.a. følgende til A's advokat:

”De har i brev af 10. januar 2005 søgt om at begunstigelseserklæringen, hvor afdøde (B) har indsat (C) født 8. januar 1991, ud fra en analogi af arvelovens § 46 må anses som bortfaldet.

(B) havde i februar 1991 indsat (C) som begunstiget, og denne begunstivelse blev aldrig ændret, selv om afdøde og faderen til (C) senere blev gift og fik endnu et barn. Der har været ført retssag mod (S) i forbindelse hermed.

I den anledning meddeles, at statsamtet ikke ses at have hjemmel til at tage stilling til om begunstigelsen ud fra et synspunkt om bristede forudsætninger skulle være bortfaldet, idet en sådan afgørelse må henhøre under domstolene.”

Ved brev af 1. juli 2005 klagede A over statsamtets afgørelse. Han rettede endvidere

henvendelse til Civilstyrelsen ved brev af 6. juli 2005. I brevet skrev han bl.a.:

”Mit ønske er derfor at der gives arveafkald på (C)’s vegne, således at summen bliver udbetalt til mig og jeg får mulighed for at give mine børn den bedst mulige opvækst i kendte omgivelser og holde hvad jeg har lovet børnenes mor og for at fordele tingene ligeligt.

Såfremt at dette afvises er mit ønske at summen skal deles ligeligt mellem (C) og (D), således at der ikke opstår et splittet forhold mellem vores børn.

...

Det vil være bedst stemmende med ’barnets tarv’ at det anerkendes, at der foreligger urigtige eller bristede forudsætninger. Både for (C) og for (D) vil det kaste en livslang skygge i søskendeforholdet, hvis denne fejl – som de jo vil høre om – skal bevirke, at huset ikke kan beholdes af økonomiske grunde og derfor er det bedst for børnene at lade deres far råde over beløbet. Det vil være uforklarligt i forhold til (D), hvis jeg skal fortælle ham, at hans søster har fået en forsikringssum, mens (D) ikke har fået noget. Det vil være alt for barskt og min hustru har ikke haft en ærlig chance for at undgå det.

Skulle dette ikke være muligt, da må en lighedeling være en minimumsløsning – det ville være helt forkert, hvis de skulle tro, at deres alt for tidlige afdøde mor ønskede at forfordele den ene frem for den anden. Moderens død har jo den effekt, at netop disse søskende har så meget desto mere brug for hinanden i et ligeværdigt forhold, hvor de ikke har brug for overhovedet at skulle overveje, hvorvidt moderens gunst var ulige fordelt.”

Civilstyrelsen traf afgørelse i sagen den 17. september 2005. Civilstyrelsen skrev i den forbindelse følgende til A:

”Civilstyrelsen har nu behandlet Deres klage over Storstrøms Statsamts afgørelse af 23. marts 2005, hvorved man meddelte Dem, at spørgsmålet om, hvorvidt den omhandlede begunstigelsesklausul skulle være bortfaldet grundet bristede forudsætninger, henhører under domstolene.

Hillerød Ret har ved dom af (...) frifundet (S) i den sag, som De har anlagt mod forsikringsselskabet med påstand om betaling af 400.000 kr.

I Deres klage hertil af 6. juli 2005 har De anmodet Civilstyrelsen om at godkende, at De, som værge for Deres mindreårige barn, (C), giver afkald på, at (C) får udbetalt en gruppelivsforsikring på 400.000 kr.

Arveafkaldet skal gives, således at gruppelivsforsikringen bliver udbetalt til Dem.

Såfremt dette ikke kan tillades, ønskes arveafkaldet givet til fordel for (C)'s broder, (D), således at gruppelivsforsikringssummen deles ligeligt mellem de to søskende.

Efter en gennemgang af sagen kan vi *ikke* imødekomme Deres ansøgning.

Vi har truffet afgørelse efter værgemålsbekendtgørelsens § 9. Det fremgår af § 9, at værgeren skal have statsamtets godkendelse til at afslå en gave eller give afkald på arv eller legat. Godkendelse kræves dog ikke, hvis gaven, arven eller legatet har en ubetydelig værdi.

Det fremgår af sagen, at (C) er født den 5. januar 1991 og (D) den 4. februar 1994. De blev gift med børnenes mor – (B) – den 18. juni 1994.

Det fremgår videre, at (B) er afgået ved døden den 12. februar 2003, og at (C) den 23. februar 1991 blev indsat som særligt begunstiget i (B)'s gruppelivsforsikring.

De har i forbindelse med (B)'s sygdom forsøgt gennem forsikringsselskabet (S) at få nærmere oplysninger om (B)'s gruppelivsforsikring. De har været meget utilfreds med den rådgivning, som De har modtaget, idet forsikringsselskabet ikke oplyste Dem om begunstigelsesklausulen, og De har i den anledning udtaget stævning mod forsikringsselskabet. Imidlertid er forsikringsselskabet frifundet ved dom af (...), jf. ovenfor.

I forbindelse med Deres ægtefælles død valgte De at skifte med Jeres fælles børn. De har i den forbindelse oplyst, at De har optaget lån i huset i den tro, at gruppelivsforsikringssummen ville blive udbetalt til Dem.

De har videre oplyst, at såfremt Civilstyrelsen ikke kan imødekomme ansøgningen om, at (C) giver et fuldstændigt afkald til fordel for Dem, ønsker De, at hun giver delvist afkald til fordel for sin bror, således at børnene deler forsikringssummen, således at der ikke opstår et splittet forhold mellem dem.

Vi har lagt vægt på ovenstående oplysninger, og vi finder herefter ikke, at der er oplyst omstændigheder, der kan begrunde, at hverken et fuldstændigt eller delvist arveafkald godkendes.

Den bestemmelse, der henvises til ovenfor, finder De i: Bekendtgørelse om værgemål, jf. bekendtgørelse nr. 1177 af 13. december 1996, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1147 af 13. december 2002.”

A kommenterede afgørelsen i et brev af 26. september 2005 til Civilstyrelsen som i et brev af 30. september 2005 meddelte ham at styrelsen fastholdt sin afgørelse. Civilstyrelsen

bemærkede samtidig at spørgsmålet om hvorvidt begunstigelsesklausulen var bortfaldet på grund af bristede forudsætninger, samt om forsikringsselskabet havde handlet i strid med god rådgivningsskik, henhørte under domstolene.

Med brev af 4. oktober 2005 rettede A henvendelse til mig.

Den 4. november 2005 orienterede jeg A om at jeg samme dag havde bedt Civilstyrelsen om en udtalelse i sagen. Jeg bad Civilstyrelsen om bl.a. at redegøre nærmere for styrelsens behandling af A's anmodning om godkendelse af at C helt eller delvist gav afkald på arv, herunder baggrunden for at anmodningen ikke var blevet sendt videre til statsamtet til behandling i 1. instans. Jeg bad endvidere Civilstyrelsen om at redegøre for praksis i tilfælde hvor begrundelsen om godkendelse af et (delvist) arveafkald var et ønske om at ligestille helsøskende.

I et brev af 20. december 2005 fremkom Civilstyrelsen med en udtalelse om sagen. Civilstyrelsen skrev bl.a. følgende:

"1. Folketingets Ombudsmand har i anledning af (A)'s klage anmodet Civilstyrelsen om at redegøre nærmere for styrelsens behandling af (A)'s anmodning om godkendelse af, at hans mindreårige datter helt eller delvist gav afkald på arv, herunder om baggrunden for, at anmodningen ikke blev sendt videre til behandling i 1. instans.

Civilstyrelsen skal i den anledning indledningsvis oplyse, at det fremgår af værgemålsbekendtgørelsens § 9, at værger skal have statsamtets godkendelse blandt andet til at afslå en gave eller give afkald på arv. Statsamtets afgørelse kan påklages til Civilstyrelsen i medfør af den almindelige rekursadgang.

Det fremgår af sagen, at advokat (...) på vegne af (A) ved brev af 10. januar 2005 ansøgte statsamtet om, at en begunstigelseserklæring, hvorefter (C) var indsat som begunstiget i livsforsikring efter (B), efter en analogi af arvelovens § 46 måtte anses for bortfaldet.

Det fremgår af de bilag, advokat (...) medsendte til statsamtet, at (A) i et brev/mail til advokat (...) blandt andet havde anført: 'Mit ønske er derfor at få statsamtet til at give arveafkald på (C)'s vegne, således at summen bliver udbetalt til mig og jeg får mulighed for at give mine børn den bedst mulige opvækst ... Såfremt dette afvises er mit ønske at summen skal deles ligeligt mellem (C) og (D), således at der ikke opstår et splittet [forhold; min tilføjelse] mellem disse 2 søskende og (C) står i et svært valg den dag hun bliver 18 år.'

Ved brev af 23. marts 2005 meddelte statsamtet, at det ikke havde hjemmel til at tage stilling til, om begunstigelsen ud fra et synspunkt om bristede forudsætninger skulle være bortfaldet.

(A) klagede ved brev af 1. juli 2005 over afgørelsen. Statsamtet videresendte klagen hertil ved brev af 5. juli 2005.

Der forelå ikke andre eller nye oplysninger i (A)'s henvendelse til Civilstyrelsen i forhold til de oplysninger, der forelå over for statsamtet.

Civilstyrelsen vurderede på denne baggrund, at styrelsen kunne behandle klagen, uagtet at det var tvivlsomt, om statsamtet reelt havde taget stilling til substansen af (A)'s ønske. Styrelsen lagde ved denne vurdering vægt på at de ganske særlige omstændigheder i sagen, herunder navnlig den tid, der var forløbet siden (A)'s ægtefælles død og hans telefoniske henvendelse vedrørende behovet for en hurtig afklaring for ham og børnene blandt andet vedrørende salg af familiens hus.

Civilstyrelsen er imidlertid nu af den opfattelse, at styrelsen ikke burde have behandlet (A)'s henvendelse, når det var tvivlsomt, om statsamtet reelt havde taget stilling til hans ansøgning om arveafkald. Civilstyrelsen skal derfor beklage, at vi ved at behandle sagen har frataget ham muligheden for at få afgørelsen prøvet i 2 instanser.

Det er imidlertid styrelsens opfattelse, at den manglende kompetence ikke konkret har haft betydning for afgørelsens rigtighed.

2. Folketingets Ombudsmand har endvidere anmodet Civilstyrelsen om at redegøre for praksis i tilfælde, hvor begrundelsen for anmodning om godkendelse af et (delvist) arveafkald er et ønske om at ligestille helsøskende.

Civilstyrelsen skal i den anledning oplyse, at der os bekendt ikke findes fortilfælde, hvor en lignende problematik har foreligget.

Imidlertid har styrelsen gennem årene truffet afgørelse i flere sager vedrørende arveafkald, hvor afkaldet har relateret sig til forsikringssummer. Fra denne praksis kan bl.a. nævnes følgende sager:

A. (1997-511-505) Et samlevende par havde 2 mindreårige børn. Manden i forholdet dør og kvinden anmodede om, at børnene giver afkald på en forsikringssum på 538.000 kr., således at den udbetales til hende. Afdøde havde indsat 'nærmeste pårørende' som begunstiget, hvorfor summen efter forsikringsaftalelovens § 105, stk. 5, tilfaldt børnene.

Statsamtet afslog ansøgningen under henvisning til, at der var tale om en forsikringssum af ikke ubetydelig størrelse og der ikke blev ydet nogen modydelse for afkaldet.

Civilretsdirektoratet stadfæstede afgørelsen.

B. (1995-511-256) Et samlevende par havde 1 mindreårigt barn. Kvinden i forholdet dør den 25. april 1994 (i barselsseng i forbindelse med fødslen af fællesbarnet). Afdøde havde indsat 'nærmeste pårørende' som begunstiget i en forsikring, hvorfra der skulle komme 100.000 kr. til udbetaling. Manden ønskede forsikringssummen udbetalt til sig, idet han gjorde gældende, at samleveren havde indsat ham som begunstiget i livsforsikringen den 18. april 1994. Imidlertid var erklæringen ikke indsendt til forsikringselskabet inden hendes uventede død den 25. april 1994. Civilretsdirektoratet stadfæstede statsamtets afslag på, at barnet gav afkald på forsikringssummen.

C. (1995-511-306) Et samlevende par havde 2 mindreårige børn. Manden i forholdet dør. Kvinden er indsat som genkaldelig begunstiget i en livsforsikring tegnet af manden. Civilretsdirektoratet stadfæstede statsamtets afgørelse om, at børnenes tvangsarveret skulle gøres gældende, jf. forsikringsaftalelovens § 104, stk. 2.

D. (2002-810-382) Et samlevende par havde 2 mindreårige børn. Manden i forholdet dør. Afdøde havde indsat 'nærmeste pårørende' som begunstiget i en forsikring, hvorfra der ville komme ca. 300.000 kr. til udbetaling. Kvinden anmoder om, at børnene giver afkald på forsikringssummen eller i hvert fald for så vidt angår halvdelen, idet børnene under henvisning til forsikringsaftalelovens § 104, stk. 2, uanset at deres moder havde været indsat som begunstiget, ville have haft krav på en del af forsikringssummen. Civilretsdirektoratet stadfæstede statsamtets afslag på, at børnene gav afkald på nogen del af forsikringssummen.”

Med brev af 23. december 2005 sendte jeg A en kopi af Civilstyrelsens udtalelse og bad om hans eventuelle bemærkninger dertil. Jeg modtog A's bemærkninger til udtalelsen den 2. januar 2006.

Den 15. februar 2006 orienterede jeg A om at jeg samme dag havde bedt Civilstyrelsen om en supplerende udtalelse i sagen. Jeg bad Civilstyrelsen redegøre for hvilke hovedhensyn der var bestemmende for styrelsen i forbindelse med afgørelsen af 17. september 2005, og for hvilke faktiske omstændigheder styrelsen tillagde væsentlig betydning. Jeg bad endvidere styrelsen forholde sig til om den begrundelse A havde

modtaget, opfyldte kravene i forvaltningslovens § 24.

Endelig bad jeg styrelsen oplyse hvorvidt der efter styrelsens opfattelse var konkrete holdepunkter for at antage at B efter fødslen af D fortsat ønskede at hele forsikringssummen skulle udbetales til C ved hendes død.

I et brev af 3. maj 2006 fremkom Civilstyrelsen med en supplerende udtalelse om sagen. Civilstyrelsen skrev bl.a. følgende:

”1. Civilstyrelsens afgørelse er truffet i medfør af § 9 i værgemålsbekendtgørelsen, hvorefter værgen skal have statsamtets godkendelse til at afslå en gave eller give afkald på arv eller legat, medmindre gaven, arven eller legatet har en ubetydelig værdi.

Bestemmelsen er udstedt i medfør af § 30 i værgemålsloven, hvorefter justitsministeren kan fastsætte regler om værgens pligt til at indhente godkendelse fra statsamtet, herunder til dispositioner over indtægten, jf. § 25, stk. 2, og formuen, jf. § 39, og til stiftelse af gæld.

Det fremgår af bemærkningerne til § 30 i lovforslaget, at den gældende retstilstand stort set foreslås opretholdt. Det fremgår videre af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at ’§ 30 indeholder en bemyndigelse til at udfærdige administrative forskrifter om godkendelse fra statsamtet til dispositioner over indtægten og formuen og til stiftelse af gæld. Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets hovedtanker om udnyttelse af denne bemyndigelse, jf. betænkningen side 315 ff, hvoraf det fremgår, at den gældende retstilstand stort set foreslås opretholdt. Særligt bemærkes dog, at udvalget har anført, at den nugældende bestemmelse i værgemålsbekendtgørelsens § 14 om statsamtets samtykke til køb og salg af løsøre forekommer unødigt snæver og restriktiv. Justitsministeriet er enig med udvalget i, at det vil være naturligt at lempe de nugældende regler med hensyn til køb og salg af løsøre, og dette skal ske i forbindelse med udarbejdelse af de administrative regler på området.’

De da gældende bestemmelser om statsamtets godkendelse af værgens dispositioner fandtes i §§ 13-18 i bekendtgørelse nr. 871 af 17. december 1991 om værgens pligter og beføjelser. Ifølge § 17 måtte værgen ikke uden statsamtets samtykke afslå en gave til den umyndige, hvis den var over 500 kr. værd, eller give afkald på arv eller legat, der tilkommer den umyndige. Bekendtgørelsen var udstedt i medfør af § 33, stk. 4, og § 51 i myndighedsloven. Ifølge myndighedslovens § 51 påhvilede det justitsministeren at føre

tilsyn med værgemålene og udfærdige nærmere bestemmelse om værgens forhold til tilsynsmyndigheden, om værgens bestyrelse af den umyndiges formue og aflæggelse af regnskab herom samt om, i hvilket omfang der kan tillægges værgen vederlag for bestyrelsen.

Retstilstanden for så vidt angår statsamtets godkendelse af at afslå gave, arv eller legat er således uændret i forhold til før værgemålslovens ikrafttræden.

Praksis vedrørende godkendelse af afkald på arv bygger på, at det som udgangspunkt ikke anses at være i den umyndiges interesse at give afkald på arv, som den pågældende er berettiget til. Konkrete forhold vedrørende arvens størrelse, modtagerens personlige og økonomiske forhold samt de eventuelle vilkår for afkaldet, herunder hvorvidt der ydes vederlag for afkaldet, kan imidlertid føre til, at afkald godkendes.

Civilstyrelsen har ved afgørelsen af 17. september 2005 lagt vægt på de faktiske oplysninger, der fremgår af afgørelsen, sammenholdt med den praksis, der findes på området, og har ikke fundet, at det er i (C)'s interesse at give afkald på en forsikringssum på 400.000 kr. i forhold til sin far. Styrelsen har herunder ikke fundet, at den omstændighed, at (A) har skiftet med børnene og i den forbindelse har optaget lån i ejendommen i forventning om, at forsikringssummen blev udbetalt til ham, kan begrunde, at (C) giver afkald på forsikringssummen. Efter styrelsens opfattelse adskiller denne sag sig ikke generelt fra de sager, som er nævnt i styrelsens redegørelse af 20. december 2005, hvor ugifte samlevende ikke har indsat hinanden som begunstiget, og hvor den efterlevende samlever ønsker, at barnet (børnene) giver afkald på betydelige forsikringssummer til fordel for denne.

2. Særligt vedrørende Civilstyrelsens afslag på at godkende at (A) – som værg for (C) – giver delvist afkald på gruppelevsfor sikringen til fordel for (D) skal styrelsen oplyse, at der efter styrelsens opfattelse ikke er andre konkrete holdepunkter for at vurdere (B)'s ønsker vedrørende forsikringssummen end det forhold, at hun indsatte datteren som begunstiget og ikke ændrede begunstigelsesklausulen hverken efter sønnens fødsel eller efter indgåelse af ægteskab med (A). Styrelsen finder videre ikke at have grundlag for at antage, om (B) ved en eventuel ændring af begunstigelsesklausulen inden sin død ville have ophævet klausulen, begunstiget ægtefællen, et eller begge børn eller en helt anden.

3. For så vidt angår spørgsmålet om styrelsens begrundelse for afgørelsen af 17. september 2005 opfylder kravene i forvaltningslovens § 24 bemærkes endelig, at afgørelsen

efter styrelsens opfattelse indeholder en korrekt henvisning til den regel, i henhold til hvilken afgørelsen er truffet, samt en henvisning til de faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning ved afgørelsen. Imidlertid burde der i begrundelsen mere præcist være angivet, hvilke hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Civilstyrelsen beklager således, at afgørelsen på dette punkt ikke var mere konkret begrundet.”

Med brev af 5. maj 2006 sendte jeg A en kopi af Civilstyrelsens supplerende udtalelse og bad om hans eventuelle bemærkninger dertil. Jeg modtog A's bemærkninger til udtalelsen den 16. maj 2006.

I et brev af 19. maj 2006 orienterede jeg A om at jeg samme dag havde bedt Civilstyrelsen om styrelsens eventuelle bemærkninger til hans brev af 14. maj 2006.

Den 29. maj 2006 orienterede jeg A om at jeg – efter at Civilstyrelsen i et brev af 24. maj 2006 havde oplyst at A's brev ikke gav styrelsen anledning til yderligere bemærkninger – nu ville søge at behandle sagen på det foreliggende grundlag.

Ombudsmandens udtalelse

”1. Afgrænsningen af min undersøgelse

Ombudsmanden behandler klager over den offentlige forvaltning og skal bedømme om myndigheder eller personer der er omfattet af hans kompetence, handler i strid med gældende ret – eller på anden måde gør sig skyldige i fejl eller forsømmelser ved udøvelsen af deres opgaver (§ 7, stk. 1, og § 21 i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand).

Den undersøgelse jeg iværksatte i anledning af Deres klage af 4. oktober 2005, har alene omfattet Civilstyrelsens afgørelse af 17. september 2005 hvor styrelsen afslog at godkende at De som værge for (C) gav helt eller delvist afkald på at modtage den gruppelivsforsikring som kom til udbetaling i anledning af (B)'s død.

Jeg har således ikke forholdt mig til (S)'s beslutning om at gruppelivsforsikringen skal udbetales til (C) og ikke helt eller delvist til Dem eller (D). Det skyldes at ombudsmanden som nævnt ovenfor behandler klager over den offentlige forvaltning (§ 7, stk. 1, i ombudsmandsloven), og at (S) ikke er en del af den offentlige forvaltning.

Jeg har endvidere ikke forholdt mig til om (S) handlede ansvarspådragende over for Dem ved ikke at oplyse Dem om at (B) i 1991 havde indsat (C) som primært begunstiget i forhold til gruppelivsforsikringen. Det skyldes – ud over min inkompetence over for (S) – at ombudsmandens virksomhed ikke omfatter domstolene, og at jeg derfor er afskåret fra at tage stilling til et spørgsmål der har været forelagt domstolene. Jeg henviser til ombudsmandslovens § 7, stk. 2.

Endelig bemærkes at jeg ikke har taget stilling til hvorvidt begunstigelsen af (C) må anses for bortfaldet på grund af urigtige eller bristede forudsætninger. Det skyldes at en sådan vurdering forudsætter en egentlig bevisbedømmelse. Da ombudsmanden i almindelighed ikke har mulighed for at afhøre vidner i sagen, men behandler sagerne på skriftligt grundlag, er ombudsmandsinstitutionen ikke egnet til at afklare bevisspørgsmål af denne karakter. En endelig konstatering af hvorvidt begunstigelseserklæringen må anses for bortfaldet på grund af urigtige eller bristede forudsætninger, vil dermed ikke kunne gennemføres inden for rammerne af en ombudsmandsundersøgelse, men må efter min opfattelse ske ved domstolene.

2. Civilstyrelsens afgørelse af 17. september 2005

Civilstyrelsens afgørelse af 17. september 2005 indeholder i realiteten to selvstændige afgørelser:

1. Et afslag på at godkende at De som værge for (C) gav *fuldstændigt afkald* på gruppelivsforsikringen således at den i stedet blev udbetalt til Dem.

2. Et afslag på at godkende at De som værge for (C) gav *deltvist afkald* på gruppelivsforsikringen således at halvdelen tilfaldt (D).

Begge afgørelser blev truffet med henvisning til § 9 i den dagældende værgemålsbekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 1177 af 13. december 1996). Bekendtgørelsen var udstedt med hjemmel i bl.a. værgemålslovens § 30 (lov nr. 388 af 14. juni 1995) hvorefter justitsministeren kan fastsætte regler om værgers pligt til at indhente godkendelse fra statsamtet til bl.a. dispositioner over indtægt og formue.

Værgemålsbekendtgørelsens § 9 havde følgende ordlyd:

'Værgen skal have statsamtets godkendelse til at afslå en gave eller give afkald på arv eller legat. Godkendelse kræves dog ikke, hvis gaven, arven eller legatet har en ubetydelig

værdi.'

2.1. Civilstyrelsens afslag på at godkende at De som værge for (C) gav fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen

Jeg har gennemgået Deres klage med bilag, Civilstyrelsens udtalelse af 20. december 2005, Civilstyrelsens supplerende udtalelse af 3. maj 2006 og sagens akter, og jeg har følgende bemærkninger til Civilstyrelsens afslag på at godkende at De som værge for (C) gav fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen således at den i stedet blev udbetalt til Dem:

Det fremgår af sagen at Statsamtet Storstrøm i sin afgørelse af 23. marts 2005 udelukkende forholdt sig til om statsamtet kunne (dvs. havde hjemmel til at) tage stilling til om begunstigelsen af (C) var bortfaldet som følge af bristede forudsætninger.

Statsamtet tog således ikke stilling til hvorvidt det kunne godkendes at De som værge for (C) gav fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen således at den i stedet blev udbetalt til Dem.

Ikke desto mindre tog Civilstyrelsen – i forbindelse med behandlingen af Deres klage over statsamtets afgørelse – stilling til dette spørgsmål, og styrelsen afslog at godkende Deres anmodning.

Da statsamtet ikke havde taget stilling til spørgsmålet, udgjorde Civilstyrelsens afgørelse i realiteten en førsteinstansafgørelse, og Civilstyrelsen afskar Dem dermed fra at få prøvet sagen i to instanser.

Civilstyrelsen har i sin udtalelse af 20. december 2005 til mig beklaget at styrelsen – når det var tvivlsomt om Statsamtet Storstrøm reelt havde taget stilling til spørgsmålet om arveafkald – behandlede Deres henvendelse.

Jeg mener ikke der kan være tvivl om at Statsamtet Storstrøm på intet tidspunkt havde taget stilling til spørgsmålet om godkendelse af et fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen. Jeg er derfor enig med Civilstyrelsen i at styrelsen ikke burde have taget stilling dertil.

Det er min opfattelse at Civilstyrelsen alene burde have forholdt sig til om det var korrekt at Statsamtet Storstrøm afslog at tage stilling til om begunstigelsen af (C) var bortfaldet som følge af bristede forudsætninger.

På den baggrund mener jeg at det er beklageligt at Civilstyrelsen overhovedet tog

stilling til spørgsmålet om godkendelse af et fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen. Det er således min opfattelse at Civilstyrelsen burde have hjemvist dette spørgsmål til behandling i Statsamtet Storstrøm.

Civilstyrelsens afgørelse af 17. september 2005 blev truffet i medfør af værgemålsbekendtgørelsens § 9 hvorefter værger bl.a. skal have statsamtets godkendelse til at give afkald på arv (medmindre arven er af ubetydelig værdi).

Værgemålsbekendtgørelsens § 9 indeholder ingen betingelser eller retningslinjer for hvornår en anmodning om godkendelse af et arveafkald skal imødekommes, henholdsvis afslås. Afgørelser der går ud på at imødekomme, henholdsvis afslå anmodninger om godkendelse af arveafkald, vil derfor være baseret på vurderinger og afvejninger af en række forskellige hensyn og sagens omstændigheder.

Det følger af forvaltningslovens § 24, stk. 1 (lov nr. 571 af 19. december 1985), at i det omfang en afgørelse beror på et administrativt skøn, skal afgørelsens begrundelse indeholde en angivelse af de hovedhensyn der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Civilstyrelsens afgørelse af 17. september 2005 indeholder ingen beskrivelse af hvilke hovedhensyn der var bestemmende for styrelsens beslutning om at afslå at godkende at De som værge for (C) gav fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen.

Civilstyrelsen har i sin udtalelse af 3. maj 2006 beklaget at det ikke i begrundelsen præcist var angivet hvilke hovedhensyn der var bestemmende for skønsudøvelsen. Styrelsen redegjorde samtidig nærmere for de overvejelser styrelsen gjorde sig i forbindelse med beslutningen om at afslå Deres anmodning.

Jeg er enig med Civilstyrelsen i at det er beklageligt at styrelsens begrundelse ikke opfyldte kravet i forvaltningslovens § 24, stk. 1, og at afgørelsen dermed led af en begrundelsesmangel.

Selve afgørelsens *resultat* – dvs. afslaget på at godkende at De på vegne af (C) gav fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen således at den i stedet blev udbetalt til Dem – mener jeg derimod ikke at jeg har grundlag for at kritisere.

Det skyldes at Civilstyrelsens afgørelse er i overensstemmelse med myndighedernes langvarige og restriktive praksis i relation til godkendelse af afkald på forsikringssummer der tilkommer mindreårige.

Jeg henviser i den forbindelse til Civilstyrelsens udtalelse af 20. december 2005 hvor

styrelsen nærmere har redegjort for praksis.

Jeg henviser endvidere til Svend Danielsen, Arveloven med kommentarer, 5. udgave (2005), s. 313 ff, og Svend Danielsen og Nils Black, Myndighedsloven, 3. udgave (1988), hvor der på s. 212 ff redegøres for administrativ praksis efter den tidligere gældende bestemmelse i værgemålsbekendtgørelsens § 17 hvorefter værger skulle have statsamtets *samtykke* til at give afkald på arv der tilkom en umyndig. Det fremgår heraf at statsamtterne fulgte en streng praksis, og at der – i de tilfælde hvor statsamtet gav samtykke til at værger kunne give afkald på arv der tilkom en umyndig – som regel var tale om enten *bagateller* eller om arveafkald der var betinget af at den umyndige fik en *modydelse*.

Jeg har i forbindelse med en gennemgang af praksis på området fundet to eksempler på tilfælde hvor Civildirektoratet (nu Civilstyrelsen) har givet tilladelse til at en mindreårig gav afkald på arv efter en forælder. I begge tilfælde var der alene tale om et delvist arveafkald. Jeg henviser til TfA 2000, s. 407, og TfA 2004, s. 173. Afgørelserne er meget konkret begrundede, og der henvises bl.a. til at de mindreårige ville modtage deres tvangsarv, samt at oprettelse af et testamente i begge tilfælde havde været på tale.

Jeg bemærker i den anledning at forsikringssummen i Deres tilfælde udgør 400.000 kr. hvilket klart overstiger bagatelgrænsen, og at der ikke i sagen foreligger oplysninger om at det var tanken at (C) skulle modtage et vederlag for arveafkaldet, eller at hun skulle modtage hvad der ville svare til hendes tvangsarv af forsikringssummen.

Som nævnt ovenfor bygger afgørelser om godkendelse af arveafkald på vegne af mindreårige i vidt omfang på vurderinger og afvejsninger af en række forskellige hensyn og omstændigheder, herunder om dispositionen er i den mindreåriges interesse. Som ombudsmand har jeg ikke særlige forudsætninger for at vurdere og afveje disse forskellige hensyn på en anden og bedre måde end de myndigheder der beskæftiger sig med dette sagsområde i det daglige.

Normalt kan jeg derfor ikke gå ind i en nærmere efterprøvelse af disse vurderinger og afvejsninger. Kun hvis der er tale om ganske særlige omstændigheder, kan jeg kritisere myndighedernes afgørelser. Det kan f.eks. være tilfældet hvis afgørelsen i forhold til andre lignende sager er udtryk for en forskelsbehandling der ikke er sagligt begrundet. Under min gennemgang af sagen har jeg ikke fundet sådanne omstændigheder, og jeg mener derfor ikke at jeg kan kritisere resultatet af Civilstyrelsens afgørelse.

På den baggrund – og ud fra en konkret vurdering af sagens karakter og de konstaterede fejl – mener jeg ikke at jeg har grundlag for at henstille at Civilstyrelsen genoptager spørgsmålet om godkendelse af at De som værge for (C) giver fuldstændigt afkald på livsforsikringssummen således at den tilfalder Dem, og jeg foretager mig derfor ikke mere i anledning af denne del af Deres klage.

2.2. Civilstyrelsens afslag på at godkende at De som værge for (C) gav delvist afkald på gruppelivsforsikringen

Jeg har gennemgået Deres klage med bilag, Civilstyrelsens udtalelse af 20. december 2005, Civilstyrelsens supplerende udtalelse af 3. maj 2006 og sagens akter, og jeg har følgende bemærkninger til Civilstyrelsens afslag på at godkende at De som værge for (C) gav delvist afkald på gruppelivsforsikringen således at halvdelen tilfaldt (D):

Ud fra de samme betragtninger som jeg har anført ovenfor om Civilstyrelsens behandling af spørgsmålet om godkendelse af at De som værge for (C) gav fuldstændigt afkald på gruppelivsforsikringen, mener jeg at det er beklageligt at Civilstyrelsen overhovedet tog stilling til spørgsmålet om godkendelse af at De som værge for (C) gav delvist afkald på gruppelivsforsikringen således at halvdelen tilfaldt (D). Det er således min opfattelse at Civilstyrelsen burde have hjemvist spørgsmålet til behandling i Statsamtet Storstrøm.

Jeg er endvidere enig med Civilstyrelsen i at det er beklageligt at styrelsen i sin afgørelse af 17. september 2005 ikke præcist angav hvilke hovedhensyn der var bestemmende for skønsudøvelsen, da dette resulterede i at styrelsens afgørelse ikke opfyldte kravet i forvaltningslovens § 24, stk. 1, og dermed led af en begrundelsesmangel.

For så vidt angår selve afgørelsens *resultat* – dvs. afslaget på at godkende at De på vegne af (C) gav delvist afkald på gruppelivsforsikringen således at halvdelen tilfaldt (D) – bemærker jeg følgende:

Civilstyrelsen har i sin udtalelse af 20. december 2005 oplyst at styrelsen ikke tidligere har taget stilling til en lignende sag. Jeg har heller ikke i forbindelse med min behandling af sagen kunnet finde eksempler på sager hvor en værge på vegne af en mindreårig har anmodet om tilladelse til at give delvist afkald på en forsikring med det formål at ligestille helsøskende. Jeg lægger derfor til grund at sagen er af principiel betydning.

Civilstyrelsen har i sin udtalelse af 3. maj 2006 redegjort for de overvejelser styrelsen gjorde sig i anledning af Deres anmodning om godkendelse af et delvist arveafkald. Styrelsen har bl.a. anført at '[p]raksis vedrørende godkendelse af afkald på arv bygger på, at det som udgangspunkt ikke anses at være i den umyndiges interesse at give afkald på arv, som den pågældende er berettiget til'. Styrelsen har endvidere anført at '[k]onkrete forhold vedrørende arvets størrelse, modtagerens personlige og økonomiske forhold samt de eventuelle vilkår for afkaldet, herunder hvorvidt der ydes vederlag for afkaldet, kan imidlertid føre til, at afkald godkendes'.

Civilstyrelsen oplyste samtidig *at* der efter styrelsens opfattelse ikke var andre konkrete holdepunkter for at vurdere (B)'s ønsker vedrørende forsikringssummen end det forhold at hun indsatte datteren som begunstiget og ikke ændrede begunstigelsesklausulen hverken efter sønnens fødsel eller efter hun blev gift med Dem, og *at* styrelsen derfor ikke fandt at der var grundlag for at vurdere om (B) ved en eventuel ændring af begunstigelsesklausulen inden sin død ville have ophævet klausulen, begunstiget Dem, et af eller begge sine børn eller en helt anden.

Jeg forstår umiddelbart Civilstyrelsens bemærkning om at det som udgangspunkt ikke er i (C)'s interesse at give afkald på en forsikringssum på 400.000 kr., således at styrelsen har taget udgangspunkt i en rent økonomisk vurdering af sagen.

Jeg forstår endvidere at det er styrelsens opfattelse at sagens øvrige forhold hverken enkeltvis eller samlet set er tilstrækkeligt tungtvejende til at fravige dette udgangspunkt.

Det står mig ikke klart hvilken vægt styrelsen i den forbindelse har tillagt det forhold at der – efter styrelsens opfattelse – ikke ud over begunstigelseserklæringen er konkrete holdepunkter for at vurdere (B)'s ønsker i relation til gruppelivsforsikringen. Styrelsens svar efterlader dog det indtryk at det er styrelsens opfattelse at godkendelse af et arveafkald kun kan komme på tale hvis der er konkrete holdepunkter for at antage at arveafkaldet ville være i overensstemmelse med (B)'s ønsker, eller at hun med stor sandsynlighed ville have billiget eller tilsluttet sig det, og at en godkendelse af et delvist arveafkald i Deres tilfælde måtte afslås allerede fordi der efter styrelsens opfattelse ikke var grundlag for at vurdere hvilket indhold begunstigelseserklæringen ville have fået hvis (B) havde ændret den.

Dette giver mig anledning til at bemærke at det er min opfattelse at i de – formentlig relativt få – tilfælde hvor det er muligt med sikkerhed at fastslå at afdøde ville have tilsluttet

sig arveafkaldet, vil dette forhold kunne indgå som et moment der taler for at styrelsen godkender at værgen på vegne af den umyndige giver afkald på arv.

På den anden side mener jeg ikke at det som en ufravigelig betingelse kan kræves at afdøde med sikkerhed eller dog med stor sandsynlighed ville have tilsluttet sig eller billiget anmodningen. Som værgemålsbekendtgørelsens § 9 er formuleret, er det overladt til statsamterne, henholdsvis Civilstyrelsen, ud fra en konkret individuel vurdering af samtlige relevante og saglige omstændigheder i den pågældende sag at tage stilling til om en værges anmodning om godkendelse af et arveafkald på vegne af en umyndig skal imødekommes eller afslås. Jeg mener således ikke at det vil være foreneligt med den almindelige forvaltningsretlige grundsætning om skøn under regel som absolut betingelse for en godkendelse af et arveafkald at kræve at arvelader med sikkerhed eller med stor sandsynlighed ville have tilsluttet sig eller billiget anmodningen. Det skyldes at opstillingen af en sådan intern regel eller betingelse efter min umiddelbare vurdering vil indebære en for vidtgående begrænsning af myndighedernes afvejning af sagens omstændigheder. Jeg henviser til Jens Garde mfl., Forvaltningsret – Almindelige emner, 4. udgave (2004), s. 267 ff og s. 408 ff, og Jon Andersen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 360 ff.

Dernæst bemærkes at den subjektive fortolkningsmetode der finder anvendelse i testamentsretten, principielt også antages at finde anvendelse i forbindelse med fortolkningen af begunstigelsesbestemmelser – individuelle begunstigelser såvel som standardklausuler. Jeg henviser til Irene Nørgaard, Arveret, 4. udgave (2004), s. 296, og C.C. Munksgaard Nielsen og Jesper Hjetting, Personforsikringsjura, 5. udgave (1998), s. 133.

I det omfang statsamterne eller Civilstyrelsen mener at det er af betydning at afdække hvorvidt en disposition der kræver myndighedernes godkendelse, må antages at være i overensstemmelse med arveladers ønsker, er det min opfattelse at myndighederne med fordel kan tage udgangspunkt i den subjektive fortolkningsmetode, dvs. den konkrete fortolkningsmetode (forklarende henholdsvis korrigerende fortolkning) eller anvende udfyldningsregler. Jeg henviser til Irene Nørgaard, Arveret, 4. udgave (2004), s. 181 ff, og Finn Taksøe-Jensen, Lærebog i arveret, 2. udgave (2000), s. 237 ff.

Navnlig for så vidt angår betydningen af at afdøde udviste passivitet i forhold til ændrede omstændigheder, kan der henvises til Finn Taksøe-Jensen, Lærebog i arveret, 2.

udgave (2000), s. 202, hvor der bl.a. anføres følgende:

'Kan intet særligt oplyses, der taler for, at testator ville opretholde testamentet, vil domstolene falde tilbage på, hvad en gennemsnitstestator ville have ønsket, og passiviteten vil normalt ikke blive tillagt nogen betydning. Hvor intet kan oplyses om årsagen til passiviteten, må der bortses fra denne.'

Der foreligger ingen oplysninger i sagen der med sikkerhed kan fastslå årsagen til at (B) undlod at ændre begunstigelseserklæringen efter (D)'s fødsel. Der er heller ingen konkrete holdepunkter for at antage at (B) fortsat ønskede at opretholde ene-begunstigelsen af (C) efter (D)'s fødsel. Endelig er der ingen konkrete holdepunkter for at antage at (B) generelt ønskede at forskelsbehandle sine børn. (B) oprettede f.eks. ikke et testamente hvori hun bestemte at (C) skulle arve mest muligt. Jeg henviser i den forbindelse til den testamentsretlige udfyldningsregel om exheredation (udelukkelse af en eller flere legale arvinger), jf. Finn Taksøe-Jensen, Lærebog i arveret, 2. udgave (2000), s. 241.

På denne baggrund er det min opfattelse at (B)'s passivitet i forhold til de ændrede omstændigheder ((D)'s fødsel) ikke kan tillægges betydning eller i sig selv anses som udtryk for at (B) ønskede at opretholde enebegunstigelsen af (C). Man må derfor falde tilbage på hvad en gennemsnitstestator ville have ønsket. Dermed bliver det centrale spørgsmål om en gennemsnitstestator ville ønske at gøre forskel på sine børn (helsøskende) eller ville ønske at de skulle behandles ens. Jeg mener det er mest nærliggende at antage at en gennemsnitstestator ønsker at behandle sine børn (helsøskende) ens.

Det fremgår ikke af hverken Civilstyrelsens afgørelse eller styrelsens udtalelser til mig om overvejelser af denne karakter har været inddraget i forbindelse med styrelsens vurdering af sagen.

De har under sagens behandling i Civilstyrelsen bl.a. tilkendegivet at det er Deres opfattelse at (C)'s og (D)'s indbyrdes forhold risikerer at blive påvirket i en meget negativ retning hvis gruppelivsforsikringen ikke deles ligeligt mellem de to søskende. Det står mig imidlertid ikke klart hvorledes styrelsen nærmere har afvejet dette efter min opfattelse både relevante og saglige hensyn, sagens øvrige forhold og de faktiske omstændigheder i forhold til (C)'s isolerede økonomiske interesse i ubeskåret at beholde forsikringssummen.

På denne baggrund og ud fra en konkret vurdering af sagens karakter, dens helt særlige omstændigheder, de konstaterede fejl og sagens principielle betydning har jeg besluttet at

henstille at Civilstyrelsen genoptager sagen og hjemviser spørgsmålet om godkendelse af at De som værge for (C) giver delvist afkald på gruppelevsfor sikringen, til behandling i Statsamtet Storstrøm.

Jeg henstiller samtidig at statsamtet i forbindelse med sin kommende afgørelse af sagen over for Dem nærmere redegør for hvilken betydning statsamtet tillægger bl.a. de forhold *at* begunstigelseserklæringen blev udfærdiget før (D)'s fødsel, *at* erklæringen ikke blev ændret/ophævet efter (D)'s fødsel, *at* (C) og (D) er helsøskende, *at* forældre normalt – dvs. medmindre der er konkrete holdepunkter for et andet resultat – må antages at ønske at behandle helsøskende ens, *at* (B) ikke oprettede testamente til fordel for (C) eller på anden måde udtrykkeligt tilkendegav at hun ønskede at forskelsbehandle sine børn, *at* (B) døde meget kort tid efter at hun fik konstateret kræft, og *at* søskendeforholdet efter Deres opfattelse vil tage skade hvis forsikringen alene udbetales til (C).

Jeg henstiller endvidere at statsamtet foretager en samlet afvejning af bl.a. disse forhold over for (C)'s isolerede økonomiske interesse i ubeskåret at beholde livsforsikringssummen.

Jeg har noteret mig at (C) nu er fyldt 15 år. Jeg henstiller derfor at statsamtet overvejer om der i forbindelse med sagens fornyede behandling skal indhentes oplysninger fra (C) om hendes egen holdning til et delvist arveafkald. Jeg henviser i den forbindelse til værgemålslovens § 26 hvorefter den der er under værgemål, men dog er fyldt 15 år, som udgangspunkt skal spørges før der træffes beslutning i vigtigere anliggender.

Jeg har gjort Civilstyrelsen bekendt med min opfattelse.”